

være henvist til overfor Udlændinge at stille sig ganske overordentligt, imødekommende med Hensyn til at føre det, man tilsigter med Overenskomsten, igen, altsaa med Hensyn til Kendelser, som falder her i Landet. Det kan jo ikke nægtes, at Jette kan føre med sig, at fremmede her faar en Fordel, som ikke ydes vore Landsmænd i det fremmede Land. For at komme til Klarhed om dette Spørgsmaal har Udvalget ført et Samraad med den højtærede Udenrigsminister og har her faaet bekræftet, at Overenskomsten ikke ubetinget fører til Maalet straks.

Udvalget stiller sig imidlertid saaledes, at man i det foreliggende ser et Skridt i den rigtige Retning, og man haaber, at det vil blive noget ganske selvfølgeligt, at de Lande, der slutter sig til Overenskomsten, efterhaanden vil gennemføre en Lovgivning, der gør det muligt at naa til det, der i Virkeligheden er Overenskomstens Hensigt. Men endelig er vi ikke blinde for, at hvis det skulde gaa galt, hvis ikke de Forudsætninger, som man opstiller, sker Fyldest, er Fristen for Opsigelse af denne Overenskomst kun et Aar, saa at man til enhver Tid med denne Frist vil kunne opgive sin Tilslutning.

Idealet i det Forhold, om hvilket vi her taler, ligger selvfølgelig langt ude og gaar i Virkeligheden ud paa, at Landene skulde naa til en ensartet Lovgivning med Hensyn til den Slags Spørgsmaal, om hvilke der her er Tale, saa at man fik ensartede Regler om Formerne for Afslutning af Handel, om Formen for Privilikaar, Betalingsmaader, Leveringsmaader, Leveringsfrister, Konstatering af Mangler ved Levering og saa fremdeles, medens alle disse Forhold nu i Virkeligheden behandles højst forskelligt efter de forskellige Landes Lovgivning. Hvad der kan naas ad denne Vej, ser man maaske bedst ved at kaste Øjet paa Forholdet til de skandinaviske Lande, der i en ikke fjern Fortid har faaet en fælles Lovgivning med Hensyn til Køb. Enhver, der har arbejdet f. Eks. med Sverige, før vi fik denne ensartede Lovgivning og efter den Tid, vil være fuldstændig klar paa, hvad det er for en Betyggelse at have en saadan Overenskomst, dette, at man ved, at man paa det fremmede Sted kun behøver at iagttage ganske de samme Regler i alle disse Forhold, som man har hjemme. Forholdet mellem før og nu i den skandinaviske Samhandel eller Samvirksomhed er i Vir-

keligheden som Forholdet mellem Nat og Dag.

Vanskelighederne i den internationale Samhandel ligger imidlertid ikke alene i selve Lovgivningen, men hidføres ogsaa for en stor Del ved stedlige Coutumer, Vedtagelser, som har fundet Sted paa de forskellige Pladser under saadanne Former, at de overfor den fremmede i Virkeligheden kommer til at virke ganske paa samme Maade som Lovbestemmelser. For at blive forstaaet vil jeg her tillade mig at tage et ganske enkelt Eksempel mellem de mange, der kunde anføres. Naar man køber Varer, foregaar dette i vidt Omfang paa den Maade, at Købet sker „frit om Bord“, det vil sige, at Sælgeren paa den fremmede Plads skal levere Varen paa Skibssiden eller om Bord i Skibet. Den, der køber Varen, har da Adgang til at søforsikre denne „frit om Bord“ og skulde dermed tro sig dækket for enhver Risiko som Følge af Fare paa Søen. En enkelt Plads i Østersøen har imidlertid indført den Coutume, udenom hvilken man aldeles ikke kan komme, at Skibsføreren skal kvittere for saadanne Varer — jeg taler her om Træ, f. Eks. Sveller —, allerede naar de flyder i Floden ved Skibssiden, og den almindelige Søforsikring „frit om Bord“ omfatter ikke denne Risiko. Hvis der nu sker det, der meget let sker, at der kommer Isgang paa Floden eller særligt Højvande og dermed følgende stærke Strømninger, ja, blot et større Skib gaar forbi et saadant ladende Fartøj, der har en Flaade af sammenlængede Sveller liggende uden omkring sig, og Flaaden sprænger sine Lænker og gaar til Søs, skulde man tro, at Køberen, der har købt „frit om Bord“ og dækket „frit om Bord“, maatte være sagesløs og ikke kunde faa Tab. Ikke desto mindre har denne Coutume ført med sig, at Afladeren, der naturligt burde bære Tabet, at Skibet, der maaske burde bære Tabet, at Assurandøren, der maaske burde bære Tabet, alle gaar fri. Den eneste, der faar Tab, er netop Køberen, der efter den almindelige Betragtning skulde være fuldstændig sagesløs i Forholdet, idet han har taget de Forsigtighedsregler, som man skulde tro det nødvendigt at tage. Jeg nævner blot dette, for at man kan forstaa, hvad Coutume kan være. Man har et Utal af saadanne Coutumer, der rammer de forskellige Forhold. Maa jeg blot nævne en enkelt. Man har noget, der hedder Adressekommission, som betyder, at en Reder, der